

Sự công bằng kiểu Trung Quốc

Bài văn 0 điểm của một thí sinh thi đại học tại tỉnh Tứ Xuyên, TQ - đề bài là "Sự công bằng kiểu Trung Quốc", theo trang khampha

Bài làm

Khi nhìn thấy đề bài, tôi đột nhiên muốn cười phá lên. Vâng, đúng vậy, tôi muốn bật cười, như thể tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn xám xịt của vị giám khảo khi nhìn thấy bài thi này.

Báo chí nước nhà cho biết, giá bất động sản Trung Quốc đã tăng vọt gấp 20 lần trong thập niên vừa qua. Khi mà tất cả những thanh niên có hoài bão không thể ngóc đầu lên được vì bị giá nhà đè bẹp, vậy công bằng ở đâu?

Mức lương tháng của những người bình thường chỉ đủ để mua nửa mét vuông bất động sản mỗi tháng, trong khi bất cứ chiếc đồng hồ nào của "Đại ca Đồng hồ" (chỉ quan chức Dương Đạt Tài đeo đồng hồ hàng hiệu khi đi kiểm tra hiện trường một vụ tai nạn) cũng trị giá hàng chục ngàn tệ, và "Đại ca Đồng hồ" thậm chí còn tuyên bố rằng mình sở hữu hàng chục đồng hồ như thế.

Đại ca Đồng hồ còn nói rằng ông ấy có rất nhiều căn hộ ở Bắc Kinh. Thế nên mắt tôi gần như bật ra khỏi tròng khi đọc đề bài thi này. Thật may là sau đó xuất hiện một "Đại tẩu Nhà đất", người mà bằng những hành động của mình đã nói với "Đại ca Đồng hồ" rằng: Người chẳng là cái thá gì cả, đồ trẻ ranh!

Rốt cuộc trên báo chí tràn ngập tin tức cho biết "Đại tẩu Nhà đất" có hàng chục căn hộ ở Bắc Kinh, cộng thêm 4 cuốn sổ đăng ký nhà. Những cuốn sổ đó là thật, và bà ấy có 4 sổ chứng minh nhân dân khác nhau (4 nhân thân hợp lệ khác nhau).

Lần này, tròng mắt của tôi mới thật sự rơi ra, mò mẫm cả nửa ngày trời mới khảm lại được. Vậy mà, các bộ ngành liên quan lại im lặng không lên tiếng, không có ai phải gánh chịu trách nhiệm và cũng không có một ai bị dính líu trong chuyện này. Đột nhiên, tôi đã thấy được "sự công bằng".

Khi "Phụ nhị đại" (tức "thế hệ giàu có thứ hai" của Trung Quốc, bao gồm con cái của những ông chủ tập đoàn lớn hoặc quan chức chính phủ) chạy những chiếc xe đua hạng sang cầm theo những bó hoa tán gái ở công viên, khi tiếng xe đua vang ầm lên và những làn khói từ trong bộ xe tạt mạnh vào mặt tôi, tôi đang nghĩ, sao bố tôi lại không phải là Lý Cương nhỉ? Loại tư tưởng tiêu cực này mặc sức tràn ra khiến tôi uể oải nhụt chí.

Nhưng ngay chính lúc này sự tích người bạn học tên Quách Mỹ Mỹ lại kịp thời nhắc nhở tôi, khi mà bố ruột không thể dựa dẫm được nữa, thật ra còn có một loại người gọi là "bố nuôi", nhưng đáng tiếc là những ông bố nuôi ấy chỉ thu nhận con gái nuôi chứ không nhận con trai nuôi.

Khi hội chữ thập đỏ Trung Quốc mập mờ nói không rõ ràng về những khoản chi cho việc chăm sóc những người tàn tật, khi Quách Mỹ Mỹ khoe khoang những món đồ xa xỉ trên thân, khi có người chết vẫn Quách Mỹ Mỹ, cô nói với mọi người rằng, cô còn có những món đồ xa xỉ hơn thế nữa.

Thế là, lãnh đạo hội chữ thập đỏ vội vàng bày tỏ thái độ: “Chẳng ai từng nói như vậy cả!”. Người bạn Quách Mỹ Mỹ đã dùng hành động thực tế để bảo vệ lợi ích của bản thân mình, phô bày phẩm chất cao quý của một thế hệ thanh niên mới. Cô ấy đã dùng đôi chân trắng muốt của mình một lần lại một lần nữa đứng trên bục nhận thưởng chí cao vô thượng của hội chữ Thập đỏ.

Công bằng ư? Tôi vẫn mãi luôn khao khát một cuộc đời “công bằng”, nơi mọi người đều bình đẳng, nơi luật pháp là tối thượng, nơi nhân viên quản lý đô thị không đánh đập dân thường, nơi hiệu trưởng không vào khách sạn với nữ sinh, nơi bác sĩ chỉ tập trung chữa trị cho bệnh nhân.

Nhưng tôi sinh ra trong xã hội này, hít thở bầu không khí ô nhiễm cao độ, ăn những loại thực phẩm có thể giết chết tôi bất cứ lúc nào. Nhìn vị giám đốc công ty thuốc lá quốc doanh thu về bạc triệu, tôi đã thử hỏi rằng, bạn có thấy công bằng hay không?

Liệu bạn có tin rằng giấc mộng Trung Hoa sẽ trở thành hiện thực? Không kể bạn có tin hay không, dù sao đi nữa thì tôi tin rồi. Khi hơn mười ngàn con lợn chết bị vứt xuống sông Hoàng Phố, tôi nhận ra rằng nếu tôi không tin vào “sự công bằng” này, tôi rồi cũng sẽ có kết cục như chúng.

Tôi vẫn mong chờ một cuộc đời “công bằng”, nơi các quan chức trung thực và làm việc thật sự, nơi các doanh nhân kinh doanh có lương tâm, nơi giá nhà không cao ngất ngưỡng đến nỗi bực, nơi con người sống trong hạnh phúc và mãn nguyện.

Còn vài phút nữa thôi phải nộp bài thi này rồi, tôi biết rõ rằng bài viết của tôi sẽ động chạm đến trái tim nhỏ bé đó của vị giám khảo. Em xin cho thầy một đề nghị, thầy cứ cho em điểm 0 vậy.

Em không sợ đâu, sữa bột Sanlu có độc còn không giết chết em thì một điểm 0 nào có hề hấn gì. Xin đừng do dự, hãy ngoạc bút vào ô điểm, rồi giám khảo có thể đi đánh mặt chược...”.

fbNguyễn Thị Bích Hậu